

Uil hield zijn adem in en spitste zijn oren.
Sommige geluiden werden woorden:

‘Wat is toch de reden?
Wat is toch de reden?
Waar is toch de reden?
Ik weet het niet.’

Uil tuurde naar beneden. Was daar iemand?
Hij keek zo diep dat zijn kop te zwaar werd om dragen.
Hij viel en bleef maar vallen.
Hij draaide en botste tegen rotsen en stenen.
Uil probeerde zich te rekken, zijn vleugels te strekken.
Maar alleen het vallen ging vanzelf. En alles deed pijn.

Eindelijk stopte het draaien en botsen.
Uil voelde grond onder zijn voeten en
aarzelend opende hij zijn ogen.
Naast hem zat Zwaan,
haar lange nek lag in een knoop.

Ze hilde.

Drup drup
snik drupdrup
snik snik en druppeldrup.

Ze zong.

‘Er is toch een reden?
Wat is dan de reden?
Waar is dan die reden?
Waarom zie ik haar niet?’

‘Je bent donkerder dan een schaduw,’ zei Uil, ‘en zwarter dan de nacht.’
Zwaan keek op en zuchtte.

‘Ooit was ik wit. Witter dan de witste maanvlek.’

Uil keek omhoog.

‘Waarom zie je er zo anders uit?’ vroeg hij.

‘Waarom?’ zuchtte Zwaan.

‘Altijd waarom.’

En ze begon opnieuw te huilen.

‘Er is toch een reden?’

Wat is dan de reden?

Waar is die reden?

En waarom zie ik haar niet?’